

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd Ariani cum suæ opiniononeis esse diuinum Meletium existimassent,
Sabastia accersitum ecclesiae Antiochenæ præficiūt. Sed vbi ille orthodoxū
esse se indicauisset, pudore suffusi, moto eo, Euzoium en ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

Quod Ariani cum sua opinionis esse diuinum Meletium existimassent, Sebastia accersitum ecclesie Antiochena praesciuit. Sed ubi ille orthodoxum esse se indicauisset, pudore suffusi, moto eo, Euzoium in eius locum sufficiunt. Meletius autem, cum illum auersarentur, qui consubstantiale propugnabant, eo quod ab Ariantis ordinatus erat, seorsum conuentus agebat.

CAP. XXVII.

Eodem tempore, Eudoxio ecclesiam Constantinopolitanam gubernante, multi sedem Antiochenam magno studio ambire coeperunt, & contentiones, ac seditiones variae (quod credibile erat in rebus eiusmodi euenire) tum in clero, tum in populo forte ortae sunt. Nam singuli eum, quem sperabant secum fide consensurum, ad ecclesiam regendam delegerunt. Nondum enim desierant de doctrina fidei disfidere, neque ad huc in psalmodum hymnorumque cantu consenserant, sed quod canebatur, singuli ad suam opinionem, ut antea dictum est, accommodabant. Cum igitur hic esset Antiochena status ecclesiae, percommodum visum est Eudoxianis Meletium Sebastiam Antiochiam transferre, virum tum ad dicendum, tum ad persuadendum valde idoneum, ipsa quoque vitae ratione spectatum, & cum ipsis iam antea etiam opinione coniunctum. Nam fama & existimatione eius futurum putabant, ut non modo incolas Antiochiae, verum etiam vrbes finitimas, & maxime omnium Eustathianos, qui ita de deo sicut concilium Nicenum tradiderat, sentiebant, omnino ad suam sectam attracturos. Sed longe ipsos sua sefellit opinio. Nam ut venit Antiochiam, dicitur magnam populi multitudinem tum Arianorum, tum communionis Paulini in unum conuenisse, partim quod eum, de quo tam celebris fama ante eius aduentum eo permanuerat, oculis videret, partim quod quid diciturus, & quibus partibus esset suffragaturus intelligerent. Etenim fama iam illo peruaserat, eum doctrinae concilii Niceni approbatorum esse. Quod quidem euentus rei plane declarauit. Nam tametsi principio eo genere concionum, quod ad mores informandos pertinet, publice utebatur, ad extremum tamen filium eiusdem cum patre substantiae esse palam asseruit. Dicitur postquam archidiaconum illius cleri, dum adhuc concio

N ij naretur

SOZOMENI HISTOR.

nāret, ad eū accurrisse, & manu admota, eius os obturasse. eū autē manu multò euidētius, q̄ voce sententiā suā populo indicasse. Nā primū tres tantū digitos palām vt omnes viderent extendisse: deinde eosdem rursus compressissimū vno solo porrecto. Quā quidem manus suæ figura, tanquā effigie quādā populo expressit, tum quæ sentiret, tum quæ dicere instituisset. Cum autem hic conatus archidiaconi frustratus esset, & ore dimisso, manū Meletiiprehendisset, Meletius cum linguam haberet liberam, clariore voce, & oratione planiore suam declarauit opinionē, populūque cohortatus est decretis concilij Nicæni adherescere: ingenuēque apud auditores testificatus, eos, qui aliter sentiret, à veritate penitus aberrare. Vbi verò non intermisit eadē ipsa quantum poterat aduersus archidiaconum ipsum impedire conantem, modò ore efferre, modò manu vicissim demonstrare, & in vtraque re enixè præstanda homini in omni genere certaminis exercitato se similit̄ præbere, Eustathiani exclamare, gestire, & præ gaudio tripudiare: Ariani autē animos demittere cœperūt. Quā re audita, Eudoxiani grauius succensere, sedulo operam dare, vt Meletius vrbe illa pellatur. Eum denuò accersere ad se, quò pœnitentiā adductus, tum opinionē mutaret, tum ea, quæ dixerat, corrigeret. At cum de sententia minimè desisteret, imperatoris mandato, & exturbatus ecclesia est, & in exilium eiectus. Quo facto, sedes ecclesiæ Antiochenæ Euzoio delata est: qui quidem iam antea simul cum Ario abdicatus fuerat. Meletii autem fautores, se ab Arianiis segregantes, conuētus separatim egerunt. Nam qui ab initio filium patri cōsubstantialē asseuerabant, hi cum illis comunicare propterea detrectarunt, tum quòd Meletius ab episcopis Arianiis creatus fuerat episcopus, tū quòd hi, qui eum sequebantur, à sacerdotibus quoque Arianiis baptizati. Atque isti quidem, licet doctrina fidei cōsentientes, ob hanc causam diuisi sunt. Imperator autem, simul vt accepit Persas res nouas moliri, venit Antiochiam.

Quòd Acacius & residui sectę eius homines haudquaquam conuenerunt, sed & cōsubstantialē subuertere, & Arii haresin statuere laborabant.

Acaciani